

[Camre]

jeg så må sige reduceret vores overførsel tilsvarende.

Om Storebæltsselskabet sagde finansministeren, at når man foretog denne nedskæring fra de 400 mill. kr. til de 150 mill. kr., så var det, fordi der ikke var behov for større beløb. Dertil må jeg sige, at så undrer det mig i og for sig, at regeringen, da man udarbejdede sit finanslovsforslag, satte tallet 400 mill. kr. ind. Det undrer mig da også, at vi i pressemeddelelsen fra Det Radikale Venstre så nedskæringen udtrykt som et led i det forlig, der er indgået mellem Det Radikale Venstre og regeringen, og hørte dette igen fra hr. Bilgrav-Nielsen fra denne talerstol for nogle få timer siden.

Vi vil meget opmærksomt følge, om disse bevillinger nu er nok til at løse de opgaver, som er henlagt til Storebæltsselskabet, og vi må i løbet af finansåret se, om ministerens forudsigelser holder stik. Gør de det ikke, så må jeg sige, at jeg fortolker aftalen mellem regeringen og Socialdemokratiet om anlæg af en fast forbindelse over Storebælt således, at ministeren vil komme med ekstrabevillinger på det, der måtte mangle.

Det var interessant at høre finansministerens bemærkninger om kompensationen for den nedsatte arbejdstid. Jeg kan kun sige, at det forhold, at ministeren ikke har fået meldinger om, at der ikke er givet en sådan kompensation, for så vidt er en lidt tom erklæring. Jeg vil naturligvis på baggrund af ministerens bemærkninger her gå tilbage til bl.a. HK, som har rejst problemet, og så må HK konkret over for ministeren rejse de sager, hvor man mener, at aftalen er blevet omgået.

Ministeren var inde på forslaget om at stoppe for statens indkøb af tobak, og jeg forstod, at ministeren sagde, at når det lovforslag, som hr. Bilgrav-Nielsen bebudede, blev gennemført, så ville der – jeg citerer efter hukommelsen – »kunne registreres en besparelse af en eller anden størrelse«. Det håber jeg naturligvis der kan. Men mit spørgsmål til ministeren var, om en vedtagelse – det var det, hr. Bilgrav-Nielsen sagde – af det forslag, hr. Bilgrav-Nielsen her bebudede, vil betyde, at der ikke over statens budget kan indkøbes tobak. Det er det, der er spørgsmålet. Det er det, vi gerne vil have klarlagt.

Så finder jeg grund til at sige tak til finansministeren for en anden meget væsentlig erklæring her i dag, nemlig den bemærkning, finansministeren havde om modelberegningerne på henholdsvis Socialdemokratiets og SFs ændringsforslag. Finansministeren sagde noget i retning af, at det ikke er en særlig god idé at gennemføre en modelberegning af så specifikke forslag.

Jeg vil meget gerne kvittere for denne erklæring fra ministerens side. Jeg synes, den var saglig og korrekt. Dermed falder naturligvis en hel del af hr. Collets og hr. Fogh Rasmussens bemærkninger og ros til SF for saglighed væk. Det, specielt hr. Fogh Rasmussen gav udtryk for, var en meget formel ros. Det var en ros for, at man havde stillet nogle tal op og lagt dem rigtigt sammen og var kommet frem til balance.

Samtidig understregede finansministeren, at der heri ikke ligger nogen videregående beregning af de realøkonomiske virkninger af at gøre disse ting. Det synes vi er centralt at få fastslået, og derfor tror jeg ikke, der er grundlag for at fortsætte en debat af den art, vi havde om sagen i formiddags.

Finansministeren sagde, at han følte, det blev konstateret her i dag, at der ikke var tale om en skæv politik med et asocialt sigte. Til disse bemærkninger vil jeg sige, at der ikke i ændringsforslagene til finanslovsforslaget er en forringelse af det oprindelige forslag, og det forslag, regeringen lægger frem, indebærer heller ikke en forringelse i forhold til finansloven for 1986, det kan enhver regne sig frem til.

Men dermed har vi ikke kontraseret ministerens politik, for der er skævheder. De skævheder er de ting, som blev gennemført i regeringens første år, og som stadig væk føles særdeles mærkbart af betydelige grupper i det danske samfund.

Vi har et fattigdomsproblem i Danmark. Det drejer sig om mennesker, som først og fremmest lever af overførselsindkomster, mennesker, som fra 1982 ikke har fået deres realindkomst ført videre på det samme niveau. Det problem, der skabes ved denne sociale skævhed, ruller videre og giver problemer for de pågældende mennesker, som føler sig sat uden for samfundsudviklingen, og giver problemer i disse menneskers funktion i samfundet og dermed for samfundets harmoniske udvikling.